

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře – rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Kosové a soudců JUDr. Marcely Pechové a Mgr. Pavla Příbyla v právní věci

žalobce: [Jméno žalobce] a.s.,
se sídlem [Adresa žalobce], IČ [IČO žalobce],

proti žalované: [Jméno žalované A], nar. [Datum narození žalované A],
bytem [Adresa žalované A],
zast. Mgr. Liborem Buchtou, advokátem
se sídlem v Praze 7, Dukelských hrdinů 23,

o zaplacení částky 762.600,- Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 9.7.2009 č.j. [Anonymizováno] ve spojení s opravným usnesením Okresního soudu v Táboře ze dne 7.9.2009 č.j. [Anonymizováno]

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v odstavci prvním ve výroku o zamítnutí žaloby **p o t v r z u j e**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se v odstavci druhém ve výroku o nákladech řízení **m ě n í** tak, že žalobce je povinen nahradit žalované k rukám jejího právního zástupce náklady řízení v částce 63.617,40 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalobce je povinen nahradit žalované k rukám jejího právního zástupce náklady odvolacího řízení v částce 63.260,40 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Citovaným rozsudkem, ve spojení s opravným usnesením, soud I. stupně zamítl návrh žalobce na zaplacení částky 762.600,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 19.11.2007 do zaplacení a žalobci uložil povinnost nahradit žalované na nákladech řízení částku 63.608,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku na účet jejího právního zástupce. Po uvedení mezi účastníky nesporných skutečností a zjištění učiněných z provedených důkazů (výpovědi žalované, kupní smlouvy ze dne 15.12.2005, pravomocného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 13.12.2005 č.j. [hodnota] a znaleckého posudku znaleckého ústavu MBL CRASH EXPERT s.r.o.) se zabýval dvěma žalobcem tvrzenými důvody uplatněného nároku, tedy jednak nárokem z titulu vrácení plnění dle § 10 odst. 1 zák. č. 168/99 Sb. (vycházejí z toho, že pojistná smlouva je platná), jednak nárokem z titulu tvrzené absolutní neplatnosti pojistné smlouvy dle § 37 odst. 2 o.z. pro nemožnost plnění. V souvislosti s posuzováním platnosti smlouvy poukázal na § 2 písm. a) zák. č. 168/99 Sb. obsahující vymezení pojmu vozidla pro účely tohoto zákona s tím, že ze zákona nevyplývá nezbytnost identifikace vozidla číslem VIN, byť tímto kódem je vozidlo pravidelně identifikováno. Ostatně takto bylo vozidlo žalované VW Multivan T5 specifikováno jak ve smlouvě, tak i v rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 13.12.2005 č.j. [hodnota] o schválení jeho technické způsobilosti. Obě strany potvrdily, že předmětem pojištění bylo uvedené vozidlo, které žalovaná zakoupila od [Jméno Příjmení], pracovník žalobce jej při pojištění viděl, a tímto vozidlem byla následně způsobena dopravní nehoda. Vozidlo tak bylo při uzavření pojištění identifikováno i jinými údaji (číslo VIN [VIN kód] na vozidle a ve shora uvedených listinách bylo totiž výrobcem přiděleno jinému vozidlu) a mezi účastníky bylo jednoznačné, jaké konkrétní vozidlo je pojištěno. S ohledem na jednoznačný úmysl obou stran by byl formalistický závěr, že takové vozidlo neexistuje či není způsobilé občanskoprávních vztahů. Soud tedy neshledal uzavřenou pojistnou smlouvu absolutně neplatnou ve smyslu § 37 odst. 2 o.z., a ani z jiných důvodů. Ohledně druhého žalobcem uvedeného důvodu dovedl, s ohledem na ust. § 10 odst. 1 písm. b) zák. č. 168/99 Sb., že právo na náhradu pojistného plnění je ze zákona podmíněno tím, že porušení základních povinností týkajících se provozu na pozemních komunikacích ze strany pojištěného je v příčinné souvislosti se vznikem škody. Jelikož ze znaleckého posudku znaleckého ústavu MBL CRASH EXPERT s.r.o., jakož i ze shodného prohlášení stran řízení plyne, co bylo příčinou vzniku dopravní nehody (nesprávné otáčení řidičem předmětného vozidla), potom se na jejím vzniku ani částečně nepodílela skutečnost, že vozidlo mělo jiné číslo podvozku (VIN), než jaké mu bylo přiděleno ve výrobě. Žalobci tak právo na náhradu poskytnutého plnění nenáleží. Za nezbytné soud nepovažoval provádění dalších navržených důkazů, neboť výslech předchozího držitele vozidla [Jméno Příjmení] by zjevně nepřinesl žádné nové informace a žádný význam by neměl ani dotaz na autorizovaného výrobce, neboť na shora uvedených závěrech soudu by tyto důkazy nemohly ničeho změnit. Proto žalobu v plném rozsahu zamítl a úspěšné žalované přiznal podle § 142 odst. 1 o.s.ř. právo na plnou náhradu nákladů řízení představovanou odměnou za právní zastoupení dle § 3 vyhl. č. 484/2000 Sb. ve výši 52.552,- Kč, 3 režijními paušály a 19 % DPH.

Rozsudek napadl v celém rozsahu včas podaným odvoláním žalobce z důvodu neúplně zjištěného skutkového stavu věci pro neprovedení navržených důkazů, nesprávných skutkových zjištění a nesprávného právního posouzení. Za nesprávné považoval skutkové zjištění soudu I. stupně, že žalovaná byla v okamžiku uzavření pojistné smlouvy vlastníkem vozidla zn. VW Multivan, VIN [VIN kód], neboť dle znaleckého posudku bylo pod tímto číslem VIN vyrobeno výrobcem vozidlo jiného výrobního typu VW Transporter. Žalovaná mohla být ke dni uzavření pojistné smlouvy vlastníkem vozidla zn. VW Multivan s jiným VIN, u kterého je důvodné podezření, že pochází z trestné činnosti. Vozidlo VW Multivan se shora uvedeným VIN nebylo výrobcem nikdy vyrobeno a tudíž vozidlo takto specifikované v pojistné smlouvě v okamžiku jejího uzavření fyzicky ani právně neexistovalo. Skutečnost, že žalovaná nemohla být v okamžiku uzavření pojistné smlouvy vlastníkem vozidla VW Multivan se shora uvedeným VIN navrhl prokázat dotazem u výrobce a spisem Policie ČR. Za zmatečné považuje skutkové zjištění soudu, že mezi účastníky není sporu o tom, které konkrétní vozidlo žalovaná pojistila. Šlo o vozidlo

neznámého právního a výrobního původu, což samo o sobě způsobuje neplatnost pojistné smlouvy podle § 37 odst. 1, 2 o.z. Neplatnost pojistné smlouvy dle § 37 odst. 1 o.z. shledává jednak z důvodu, že nebyla uzavřena žalobcem vážně (jeho vůle zachycená v pojistné smlouvě nesměřovala k pojištění vozidla neznámého právního a výrobního původu) a určitě (předmětem pojištění se nestalo vozidlo v držení žalované, jelikož VIN uvedené v pojistné smlouvě nebylo tomuto vozidlu přiděleno). Neplatnost dle § 37 odst. 2 o.z. shledává v tom, že předmětem pojistné smlouvy je plnění nemožné, neboť vozidlo, kterému výrobce přidělil VIN uvedené v pojistné smlouvě, se nacházelo mimo sféru dispozice žalované. O plnění nemožné jde i tehdy, pokud by se za předmět pojištění bralo vozidlo, kterému výrobce přidělil neznámé VIN a které bylo ve faktickém držení žalované. Tento závěr dovozuje z toho, že součástí vozidla podle § 120 odst. 1 o.z. jsou původní technické doklady k vozidlu a ty od něho nemohou být odděleny, aniž by tím došlo ke znehodnocení vozidla. V okamžiku, kdy vozidlo žalované bylo vybaveno falešnými technickými doklady, popřípadě technickými doklady přináležejícími k jinému vozidlu, došlo podle § 120 odst. 1 o.z. ke znehodnocení vozidla žalované. Z toho dovozuje, že vozidlo žalované v okamžiku uzavření pojistné smlouvy jako speciální movitá věc právně neexistovalo a existovalo pouze fakticky jako soubor dílů tvořících vozidlo. Za nesprávný pak považuje i právní názor soudu o neexistenci příčinné souvislosti mezi porušením základní povinnosti žalované jako provozovatelky vozidla opatřeného falešným VIN a vznikem škody, neboť v okamžiku dopravní nehody nebylo vozidlo technicky způsobilé k provozu a provoz tohoto technicky nezpůsobilého vozidla byl v příčinné souvislosti se vznikem dopravní nehody a vznikem škody (odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2863/2006). Proto požadoval změnu napadeného rozsudku tak, že žalobě bude vyhověno.

Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku, když se především ztotožnila se závěrem soudu I. stupně o platnosti uzavřené pojistné smlouvy. Poukázala na to, že při koupi vozidla zachovala potřebnou opatrnost, když si vyžádala potřebné doklady a provedla faktickou prohlídku vozidla. Ani při vydání platného českého technického průkazu nebyly zjištěny žádné pochybnosti. Měla za prokázané, že zakoupila od prodávajícího [Jméno Příjmení] konkrétní motorové vozidlo označené jako VW Multivan T5 2,5 TDI, toto vozidlo evidentně existovalo a před uzavřením pojistné smlouvy ho osobně prohlédl i žalobce. Mezi účastníky bylo vždy známo, o jaké konkrétní vozidlo fyzicky jde. Tvrzení žalobce o nedostatku jeho vůle k uzavření pojistné smlouvy považuje za skutečnost novou ve smyslu § 205a o.s.ř. a žalobce ji ani žádným způsobem neprokazuje. Navíc v případě neplatnosti pojistné smlouvy by na náhradu škody způsobené nepojištěným vozidlem dopadalo ust. § 24 odst. 2 písm. b), odst. 4 zák.č. 168/99 Sb., tedy nárok poškozeného by musel být uplatněn u České kanceláře pojistitelů a žalobce by nemohl uplatňovat svůj nárok přímo po žalované. Podle svého názoru neporušila žádnou základní povinnost při provozu vozidla na pozemních komunikacích ve smyslu § 10 odst. 2 písm. a) zák.č. 168/99 Sb., neboť tímto má zákon na mysli provozování vozidla, které je fakticky ve špatném technickém stavu (rovněž zákon č. 56/2001 Sb. rozlišuje mezi pojmy technická nezpůsobilost a technický stav vozidla). I kdyby šlo o porušení základní povinnosti při provozu vozidla, žalobce neprokázal, že by toto porušení bylo v příčinné souvislosti se vznikem škody.

Podle § 212 věta první o.s.ř. přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Okresní soud vycházel po skutkové stránce z toho, že mezi účastníky řízení byla uzavřena dne 23.12.2005 pojistná smlouva, podle které byl předmětem pojištění automobil tov. zn. VW Multivan T5, reg. zn. [SPZ] se shora uvedeným číslem VIN, které však bylo výrobcem přiděleno jinému vozidlu. Tyto jeho závěry mají oporu v provedených důkazech (uzavřená pojistná smlouva, resp. ve smyslu § 120 odst. 4 o.s.ř. shodná tvrzení účastníků o uzavření uvedené pojistné smlouvy, a znalecký posudek). Rovněž závěr, že žalovaná zakoupila od [Jméno Příjmení] kupní smlouvu ze dne 15.12.2005 osobní automobil VW Multivan se shora uvedeným číslem VIN, má oporu v provedeném důkazu kupní smlouvou, v níž je předmětný osobní automobil

takto identifikován. Proto nelze souhlasit s obsahem odvolání, že toto skutkové zjištění soudu I. stupně nemá oporu v provedeném dokazování, byť samozřejmě na základě v řízení provedeného důkazu znaleckým posudkem je namístě další závěr, že shora uvedené VIN nebylo tomuto vozidlu výrobcem přiděleno. S ohledem na tyto skutkové závěry a s přihlédnutím k právnímu posouzení věci níže okresní soud nepochybil, pokud ve smyslu § 120 odst. 1 o.s.ř. neprovedl žalobcem navržené důkazy výslechem svědka [Příjmení], dotazem na výrobce a příslušným spisem Policie ČR, neboť pro rozhodnutí ve věci jich nebylo potřeba.

Jak z hlediska zdůvodnění napadeného rozsudku, tak i z hlediska odvolacích námitek žalobce je klíčové posouzení důsledků spojených s tím, že číslo VIN uvedené na předmětném vozidle VW Multivan bylo výrobcem přiděleno vozidlu tovární zn. VW Transportér.

Ve smyslu § 118 odst. 1 o.z. jsou předmětem občanskoprávních vztahů především věci. Občanský zákoník pojem věci v právním smyslu nedefinuje, za obecné znaky, které ji vymezují, lze považovat její ovladatelnost a zároveň použitelnost pro potřeby lidí. Nevymezuje ani pojem věci movité, z úpravy obsažené v § 119 odst. 1, 2 o.z. lze výkladem a contratio dovodit, že věcmi movitými jsou věci, které nelze kvalifikovat jako nemovitosti. Již tradičně se movité věci označují jako věci přemístitelné z místa na místo bez narušení jejich podstaty (srovnej shodně Švestka, Spáčil, Škárová, Hulmák a kolektiv: Občanský zákoník I., edice Velké komentáře, 2. vydání, C.H.Beck, str. 637 a 648).

Ve smyslu shora uvedeného výkladu je osobní automobil movitou věcí a způsobilým předmětem občanskoprávních vztahů. Na tento závěr nemá vliv označení vozidla číslem VIN ze strany výrobce. Pakliže v daném případě předmětné vozidlo VW Multivan zakoupené žalovanou kupní smlouvou od [jméno Příjmení] dne 15.12.2005 bylo opatřeno číslem VIN, které bylo výrobcem přiděleno jinému vozidlu, nezpůsobuje tato okolnost sama o sobě neplatnost takovéto kupní smlouvy. Lze tedy souhlasit s názorem soudu I. stupně, že takovéto vozidlo může být předmětem koupě a prodeje a že ho lze i pojistit.

Opačný závěr neplyne ani ze zákona č. 168/99 Sb., ve znění platném ke dni uzavření pojistné smlouvy dne 23.12.2005 (dále zák. č. 168/99 Sb.). Soud I. stupně správně poukazuje na ust. § 2 písm. a) zák. č. 168/99 Sb., které obsahuje definici vozidla pro účely tohoto zákona, a to tak, že vozidlem se rozumí silniční vozidlo, zvláštní vozidlo a trolejbus, přičemž silničním vozidlem je mimo jiných druhů osobní automobil. Ust. § 3 odst. 2 zák. č. 168/99 Sb. pak obsahuje minimální povinné náležitosti pojistné smlouvy. V případě vymezení předmětu pojištění stanoví, že pojistná smlouva obsahuje údaje o vozidle, aniž by blíže konkretizovalo údaje, které musí být ohledně vozidla v pojistné smlouvě uvedeny. Lze proto souhlasit s názorem soudu I. stupně, že vozidlo nemusí být (ani v pojistné smlouvě) identifikováno číslem VIN (byť tato identifikace bývá pravidlem).

V daném případě bylo v pojistné smlouvě ze dne 23.12.2005 vozidlo specifikováno řadou identifikačních znaků (značka vozidla a jeho typ, druh vozidla, rok výroby, VIN, SPZ, barva, objem válců, výkon motoru, počet sedadel, číslo technického průkazu). Tato specifikace vozidla vycházela z jeho technického průkazu. Jak rovněž správně poznamenává soud I. stupně, žalobcem byla provedena prohlídka motorového vozidla s těmito identifikačními znaky (příslušná listina ze dne 23.12.2005). Je tedy správný závěr soudu I. stupně, že při uzavírání předmětné pojistné smlouvy vycházely obě smluvní strany z toho, že předmětem pojištění je právě shora specifikované vozidlo s uvedeným technickým průkazem, které pracovník žalobce v souvislosti s uzavřením smlouvy rovněž prohlédl, a že mezi účastníky nebyl žádný spor či nejasnost ohledně toho, jaké konkrétní vozidlo je předmětem pojištění. Vyšlo-li následně najevo, že tomuto pojištěnému vozidlu nebylo přiděleno číslo VIN uvedené v technickém průkazu a zaznamenané do pojistné smlouvy, nemění tato skutečnost ničeho na závěru o tom, jaké vozidlo bylo předmětem pojištění.

Odvolací soud proto nemůže přisvědčit odvolací námitce žalobce dovozujiící neplatnost uzavřené pojistné smlouvy dle § 37 odst. 1 o.z. pro neurčitost vymezení předmětu pojištění. Rovněž tak ze shora uvedeného výkladu je zřejmé, že vůle obou smluvních stran, tedy i žalobce, směřovala k uzavření pojistné smlouvy, jehož předmětem bylo předmětné vozidlo VW Multivan. Jelikož žalobcem v odvolání dovozovaná neplatnost pojistné smlouvy dle § 37 odst. 1 o.z. z důvodu nedostatku vážnosti vůle a neurčitosti vychází stále z jednoho a téhož skutkového tvrzení souvisejícího s důsledky neodpovídajícího VIN předmětného vozidla, nejde ze strany odvolatele ve smyslu § 205a odst. 1 o.s.ř. o uplatnění nových skutečností, ale o další právní posouzení věci. Ostatně i okresní soud se v odůvodnění napadeného rozsudku otázkami určitosti předmětu pojištění a vůle smluvních stran zabýval. Konečně pak s ohledem na shora uvedené skutečnosti odvolací soud souhlasí rovněž s právním posouzením věci soudem I. stupně, který neshledal předmětnou pojistnou smlouvu neplatnou pro nemožnost plnění ve smyslu § 37 odst. 2 o.z.

Obsahu odvolání nelze přisvědčit ani v právním názoru na nemožnost plnění předmětu pojistné smlouvy ve vztahu k významu technického průkazu. Právní povahou technického průkazu silničního motorového vozidla se podrobně zabýval Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí ze dne 11.4.2007 sp. zn. 21 Cdo 694/2006, kde vycházel především ze zák. č. 56/2001 Sb. a § 2 písm. g) vyhl. č. 243/2001 Sb. (obojí ve znění účinném do 31.12.2001) a uzavřel, že ve smyslu § 120 odst. 1 o.z. je součástí vozidla, k němuž byl vystaven, neboť má užitnou hodnotu jen ve spojení se silničním motorovým vozidlem, kterého se týká, a že silniční motorové vozidlo utrpí funkční újmu, kdyby mělo být užíváno bez technického průkazu. Nejvyšší soud tedy v uvedeném rozhodnutí řešil otázku povahy technického průkazu a již nikoliv otázku právní existence motorového vozidla ve vztahu k existenci či neexistenci technického průkazu. Z uvedeného rozhodnutí tak nelze dovodit závěr obsažený v podaném odvolání, že vozidlo vybavené falešnými technickými doklady, popřípadě doklady příslušejícími k jinému vozidlu, jako movitá věc právně neexistuje (navíc v daném případě byl k předmětnému automobilu českými úřady technický průkaz vydán). Naopak v dalším svém rozhodnutí ze dne 30.10.2007 sp. zn. 25 Cdo 2477/2005 (kde ohledně povahy technického průkazu jakožto součástí věci bylo odkázáno na shora citované rozhodnutí) Nejvyšší soud uzavřel, že „automobil je movitou věcí, u níž se nabývání a pozbývání vlastnictví řídí § 132 o.z., a to bez ohledu na to, zda k němu byl či nebyl vydán technický průkaz“. Rovněž z tohoto názoru plyne, že s technickým průkazem nelze spojovat otázku, zda osobní automobil může či nemůže být předmětem občanskoprávních vztahů.

Byl-li správný závěr soudu I. stupně o platnosti uzavřené pojistné smlouvy, zabýval se důvodně druhým žalobcem uplatněným důvodem na vrácení plnění opírajícím se o ust. § 10 odst. 1 písm. b) zák. č. 168/99 Sb.

Podle § 10 odst. 1 písm. b) zák. č. 168/99 Sb. pojistitel má proti pojištěnému právo na náhradu toho, co za něho plnil, jestliže prokáže, že pojištěný porušil základní povinnost týkající se provozu na pozemních komunikacích a toto porušení bylo v příčinné souvislosti se vznikem škody, za kterou pojištění odpovídá.

Podle § 10 odst. 2 zák. č. 168/99 Sb. porušením základních povinností při provozu vozidla na pozemních komunikacích se pro účely tohoto zákona rozumí:

- a) provozování vozidla, které svojí konstrukcí a technickým stavem neodpovídá požadavkům bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obsluhujících osob, přepravovaných osob a věcí,
- b) provozování vozidla, jehož technická způsobilost k provozu vozidla nebyla schválena.

Jak plyne z odůvodnění napadeného rozsudku, právo pojistitele na náhradu plnění dle § 10 odst. 1 písm. b) zák. č. 168/99 Sb. předpokládá jednak porušení základních povinností při provozu vozidla na pozemních komunikacích a současně příčinnou souvislost mezi tímto porušením a vznikem škody, za kterou pojištěný odpovídá. Jak správně uvádí soud I. stupně, šlo o posouzení

toho, zda provozování vozidla s číslem VIN, které bylo přiděleno výrobcem jinému vozidlu, představuje porušení základních povinností při provozu vozidla na pozemních komunikacích a zda toto porušení bylo v příčinné souvislosti se vznikem škody.

Podle § 37 písm. d) zákona č. 56/2000 Sb., ve znění platném ke dni uzavření pojistné smlouvy, je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud byly na vozidle provedeny neschválené změny a nebo zásahy do identifikátorů vozidla, například VIN.

V daném případě lze dle naposledy citovaného ustanovení považovat předmětné vozidlo za technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, neboť na něm byly provedeny neoprávněné zásahy do čísla VIN, resp. je opatřeno číslem VIN z jiného typu vozidla. Ovšem technická nezpůsobilost silničního vozidla z tohoto důvodu neznamena současně naplnění ust. § 10 odst. 2 písm. a) zák. č. 168/99 Sb., tedy provozování vozidla, které svojí konstrukcí a technickým stavem neodpovídá požadavkům bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obsluhujících osob, přepravovaných osob a věcí. Lze tedy souhlasit s argumentací žalované, že ust. § 10 odst. 2 písm. a) zák. č. 168/99 Sb. dopadá na provozování vozidla, které je fakticky ve špatném technickém stavu, který ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Proto dle názoru odvolacího soudu užívání vozidla žalovanou s číslem VIN, které bylo výrobcem přiděleno jinému vozidlu, nepředstavuje porušení základních povinností dle § 10 odst. 2 písm. a) zák. č. 168/99 Sb.

Na doplnění odvolací soud poznamenává, že v daném případě nemůže jít ani o porušení těchto základních povinností dle § 10 odst. 2 písm. b) zák. č. 168/99 Sb., neboť technická způsobilost předmětného vozidla k provozu na pozemních komunikacích byla schválena rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 13.12.2005. Jelikož nebylo žádnou ze stran řízení tvrzeno, že by toto rozhodnutí bylo posléze zrušeno, nelze při respektování principu presumpce správnosti správních aktů toto rozhodnutí pominout.

Právní úpravu obsaženou v § 10 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. a), b) zák. č. 168/99 Sb. lze použít rovněž ve prospěch argumentace o platnosti předmětné pojistné smlouvy. Spojuje-li totiž tato zákonná úprava právo pojistitele na náhradu toho, co plnil za pojištěného, s provozováním vozidla neodpovídajícího svojí konstrukcí a technickým stavem požadavkům bezpečnosti či s provozováním vozidla, jehož technická způsobilost k provozu nebyla vůbec schválena, vychází z toho, že i v těchto případech je uzavřená pojistná smlouva platná (jinak by nemohla zakládat uvedené nároky). Potom ale i v daném případě neoprávněného zásahu do čísla VIN není žádný důvod zastávat jiný názor.

Neshledal-li tedy odvolací soud ze strany žalované porušení základních povinností při provozu vozidla na pozemních komunikacích, nemůže mít žalobce nárok na náhradu poskytnutého plnění dle § 10 odst. 1 písm. b) zák. č. 168/99 Sb. Nepřichází pak již v úvahu zabývat se příčinnou souvislostí ve vztahu ke vzniku škody.

Proto mohl být napadený rozsudek soudu I. stupně ve výroku o zamítnutí návrhu jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrzen.

O nákladech řízení rozhodl soud I. stupně správně podle § 142 odst. 1 o.s.ř., ovšem při stanovení odměny advokáta pominul ust. § 16 odst. 2 vyhl. č. 484/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle kterého se sazby odměn stanovené procentem z předmětu řízení zaokrouhlují na celé desetikoruny směrem nahoru. To znamená, že správná výše odměny advokáta činí dle § 3 odst. 1 bod 5. cit. vyhl. částku 52.560,- Kč, k ní přináleží soudem I. stupně správně přiznané 3 režijní paušály po 300,- Kč ke 3 úkonům právní služby (příprava a převzetí zastoupení, písemné vyjádření k žalobě a účast na jednání okresního soudu) podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/96 Sb., v platném znění, a ze součtu těchto částek náhrada 19 % DPH (§ 137 odst. 3 o.s.ř.) v částce 10.157,40 Kč. Odvolací soud proto podle § 220 odst. 3 o.s.ř. změnil napadený rozsudek soudu I.

stupně ve výroku o nákladech řízení tak, že žalobci uložil povinnost nahradit žalované na těchto nákladech částku 63.617,40 Kč s platebním místem dle § 149 odst. 1 o.s.ř.

Rovněž v odvolacím řízení byla úspěšná žalovaná, která má dle § 142 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení. Ty opět tvoří odměna advokáta ve shodné částce 52.560,- Kč dle § 10 odst. 3, § 3 odst. 1 bod 5. vyhl. č. 484/2000 Sb., v platném znění, 2 režijní paušály po 300,- Kč ke 2 úkonům právní služby (písemné vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu) dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/96 Sb., v platném znění, a ze součtu těchto částek náhrada 19 % DPH (§ 137 odst. 3 o.s.ř.) v částce 10.100,40 Kč. Odvolací soud proto žalobci dále uložil povinnost nahradit žalované na nákladech odvolacího řízení celkem částku 63.260,40 Kč s platebním místem opět dle § 149 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání pouze v případě, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam, a to do 2 měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na jeho soudní výkon.

Tábor 18. prosince 2009

JUDr. Ivana Kosová
předsedkyně senátu